

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2023
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Ιωάν. ζ' 37-52, ν' 12)
4' Ιουνίου 2023

Σήμερα, εορτάζουμε την κάθοδο και την επιφοίτηση του Άγιου Πνεύματος στους Αποστόλους και δι' αὐτῶν σὲ ὅλην τὴν οἰκουμένην. Σήμερα, ἐγκαινιάζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα, οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ μετέχουν στὰ μείζονα, δηλαδή στὴν ἀθανασία καὶ στὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ.

Πρὶν τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἐνανθρώπησή του, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν βρισκόταν ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους. Χορηγοῦσε μὲν τὰ χαρίσματά του, τὴν ἔλλαμψη καὶ τὸν ἀγιασμό σὲ κάποιους ἀνθρώπους, ὅπως ἦταν οἱ Προφῆτες, ὥστε αὐτοὶ νὰ ἰκανωθοῦν νὰ γνωρίσουν τὸν Θεό, νὰ κηρύξουν καὶ νὰ ὁμιλήσουν γιὰ τὰ μέλλοντα, ὅμως αὐτὸ (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) ἀπουσίαζε, ὡς μόνιμη καὶ διαρκῆς παρουσία, ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὸν Θεό, ὥστε νὰ μετέχει τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς ἀφθαρσίας Του. Τὴ δυνατότητα αὐτὴ θὰ τὴν προσέφερε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μὲ τὴν προϋπόθεση βέβαια ὅτι ὁ πρωτόπλαστος θὰ τηροῦσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιλογὴ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου νὰ παρακούσει τὸν Θεό, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπωλέσει κάθε ἀγαθὸ καὶ συνεπῶς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Πλέον ὁ ἄνθρωπος ἔγινε φθαρτός, θνητός καὶ εὐκόλος πρὸς τὴν ἁμαρτία.

Ἡ Ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ ἔγινε γιὰ νὰ ἐπανέλθει ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀρχαία του δόξα. Αἴτιο αὐτῆς τῆς ἀναγέννησης καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἐπαγγέλεται ὅτι θὰ τὸ δώσει στους ἀνθρώπους. Πρῶτος δὲ ὁ Χριστὸς λαμβάνει, κατὰ τὴ Βάπτισι, στὴν ἀνθρώπινή του φύση, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἔτσι γίνεται ἡ ἀπαρχὴ τῆς καινουργίας ζωῆς καὶ τῆς νέας φύσης τῶν ἀνθρώπων. Ὄταν ὁ Χριστὸς

βρισκόταν σωματικά ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργοῦσε δι' Αὐτοῦ. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη ὁμως ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν Χριστό, ὡς Παράκλητος, στοὺς ἀνθρώπους καὶ παραμένει γιὰ νὰ τοὺς ἀγιάζει καὶ νὰ τοὺς χαριτώνει.

Ἔτσι κατὰ τὴν Πεντηκοστή, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται καὶ κατοικεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ τρόπος τῆς ἔλευσής του, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, οἱ ὁποῖες στάθηκαν ἐπὶ τῶν μαθητῶν στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ, βεβαιώνει τὸ μεγαλεῖο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποκαλύπτει ἕναν βαθύτερο συμβολισμό: Πρῶτον, οἱ γλώσσες παρουσιάζονται ὡς πύρινες. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πῦρ, τὸ ὁποῖο κατακαίει τὴν ἀμαρτία καὶ τὴ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων, δεῦτερον, οἱ πύρινες γλώσσες μερίστηκαν στοὺς παρευρισκομένους, δείχνοντας τὸ διάφορο τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τρίτον, τὸ ὅτι τὸ πῦρ στάθηκε στὶς κεφαλές τῶν μαθητῶν δείχνει ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναπαύεται στὴν ἀγιότητα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν στὴν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τέταρτον, ὅταν οἱ πύρινες γλώσσες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατῆλθαν, οἱ μαθητὲς βρισκόνταν στὸ ὑπερῶο, δηλαδὴ σὲ ἕνα ὑψηλὸ μέρος. Τοῦτο ὑποδηλώνει τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου νὰ τηρήσει τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν βουρκο τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ ἀνυψωθεῖ πρὸς τὸν Θεό. Ἄλλωστε καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας δόθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὸ ὑπερῶο, δείχνοντας ὅτι ἡ μετοχὴ σὲ αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὴν ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας ἀδελφοί μου, δηλαδὴ ἡ Πεντηκοστή, θὰ ἐορτάζεται οὐσιαστικὰ ὅταν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμαζόμαστε ἔμπρακτα γιὰ τὸν ἐρχομὸ του κατὰ τὸν τρόπο ποὺ θέλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Νὰ ἐνεργοῦμε δηλαδὴ καὶ νὰ ζοῦμε ἐν μετανοίᾳ, νὰ ἀγωνιζόμαστε κατὰ Θεὸν καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τηρήσουμε τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, ὥστε Αὐτὸ νὰ ἀποθησαυρίσει στὴν ψυχὴ μας τὰ ἀμετάβλητα ἀγαθὰ καὶ τὰ χαρίσματά Του. Ἀμήν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2023

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30)

11 Ιουνίου 2023

Στὴ ζωντανὴ ὁμολογία πίστεως ὄλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, «πάντων τῶν Ἁγίων» κάθε χρόνου καὶ τόπου, ἀναφέρεται ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Ἐπειδὴ ἡ μαρτυρία τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ προϋπόθεση τῆς γνήσιας χριστιανικῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία καὶ μαρτυρία πίστεως συνίσταται σὲ λόγια, ἔργα καὶ συμπεριφορές. Ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα τῆς καθημερινότητάς μας μέχρι τὰ μεγάλα καὶ βαρυσήμαντα, τὰ δύσκολα διλήμματα, τὶς μεγάλες ἀποφάσεις καὶ τὶς καθοριστικὲς ἐπιλογές μας.

Ἡ αὐθεντικὴ ὁμολογία πίστεως δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ἐπίδειξη καὶ τὴν μισαλλοδοξία. Δὲν εἶναι ὑπεράσπιση μίας ιδεολογίας μὲ ἐμπάθεια καὶ φανατισμὸ πρὸς καθετὶ ἀντίθετο μὲ τὴν ἀλήθεια ποὺ πιστεύουμε. Δὲν καταδικάζει καὶ δὲν ἀπορρίπτει τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ ἂν βρῖσκεται στὴν πλάνη καὶ στὴν ἄρνηση. "Ὅποιος ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὸν Θεὸ, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰκόνα Του, τὸν ἄνθρωπο, γιατί γνωρίζει καλὰ ὅτι γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο «Χριστὸς ἀπέθανε». Ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο μὲ μία ἀγάπη ποὺ δὲν εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ ὠφελεῖ τὸν ἄλλο, γι' αὐτὸ καὶ συχνὰ τὸν δυσανεστεῖ ἐν ἀληθείᾳ. Ὑπομένει καὶ περιμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἄλλου. "Ὅποιος ὁμολογεῖ τὸν Χριστό δὲν συμβιβάζεται κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀλήθεια παραμερίζεται καὶ ποικίλες ἀρνητικὲς ιδεολογίες κλονίζουν τὴν πίστη. "Ὅταν οἱ σταθερὲς ἀξίες τῆς ζωῆς ὑπονομεύονται, ἐνῶ ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ διαπλοκὴ ἀποθρασύνονται ὅπως συχνὰ συμβαίνει στὶς μέρες μας. Ἴσως, βέβαια, στὶς σημερινὲς συνθηκὲς ζωῆς ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως νὰ μὴν ἀπαιτεῖ μαρτύρια καὶ θάνατο. Ὅμως καὶ σήμερα κοστίζει πολλὰ σὲ ὅποιον δὲν ἐφησυχάζει νωχελικὰ στὴν βολεμένη ζωὴ του. Ὁ πιστὸς καλεῖται πάντα νὰ ἀντιστέκεται καὶ νὰ διαφοροποιεῖται ἀπέναντι σὲ πρόσωπα, γεγονότα, καταστάσεις καὶ σχέσεις ποὺ εἶναι διαβρωμένες ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀντιστρατεύονται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ θάρρος τῆς ὁμολογίας πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν φωτισμὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τονίζει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἧ οὐ δυνήσονται

ἀντιστῆναι ἢ ἀντειπεῖν ἅπαντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν» (Λουκ. 21.15), γιατί ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω λόγια καὶ σοφία καὶ σ' αὐτὰ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ νὰ τὰ ἀντικρούσουν οἱ ἀντίπαλοί σας. Αὐτὸ σημαίνει διάκριση καὶ σύνεση, γιὰ νὰ ξέρουμε πότε καὶ τί πρέπει νὰ λέμε, ἀλλὰ καὶ πότε καὶ ποῦ πρέπει νὰ σιωποῦμε, ἂν αὐτὸ ὠφελεῖ περισσότερο, μὲ μία σιωπὴ δυνατὴ, ποὺ λέει πιὸ πολλὰ.

Ἄν ὁμολογία πίστεως εἶναι νὰ ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστὸ καὶ στὴν Γεθσημανὴ καὶ στὸν Γολγοθᾶ, τότε μποροῦμε νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα τῆς συνάντησης μαζί Του στὴν Ἀνάστασι. Ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ ἔπαθλο ὑπάρχει ὁ ἀγῶνας καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάστασι ὁ σταυρός. Ἐδῶ ἡ δύναμη τοῦ πιστοῦ «τελειοῦται ἐν ἀσθενείᾳ». Αἰσθάνεται ἀδύναμος στὶς σκληρὲς ἀπαιτήσεις τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ καὶ ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτὸ του στὴν ἀγαπῶσα ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Σηκώνει μὲ αὐταπάρνησι τὸν προσωπικὸ του καθημερινὸ σταυρὸ καὶ συσταυρῶνεται ἐσωτερικὰ μὲ τὸν Χριστό. Ὁμολογεῖ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ μέσα του, γιατί ζεῖ τὴν μετάνοια, τὴν ἀφάνεια καὶ τὴν ταπείνωσι. Αὐτὸ καταδεικνύουν τὰ συναξάρια καὶ τὰ μαρτυρολόγια ὅλων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν ἔκαναν ὅλοι θαύματα, ἀγάπησαν, ὅμως, ὅλοι τὸν Χριστὸ καὶ ἀγωνίσθηκαν σιωπηλὰ καὶ ὑπομονετικὰ στὸ ὄνομά Του. Τὸν ὁμολόγησαν γενναία μὲ τὸν λόγο τους καί, κυρίως, μὲ τὸ παράδειγμά τους. Δὲν τελείωσαν ὅλοι τὴν ζωὴ τους μαρτυρικὰ γιὰ τὸν Χριστό, ἔζησαν, ὅμως, ὅλοι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὸν Χριστό. «Ἴδου ἀφήκαμεν τὰ πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι» (Ματθ.19,27), ἀφήσαμε τὰ πάντα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε, ἀκοῦμε νὰ λέει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ μέσω αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἅγιοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν κλῆσι τους. Ἄς προσέχουμε, γιατί ἀξιώματα, χρήματα, περιουσίες, συγγενικοὶ δεσμοὶ καὶ ἀνθρώπινες σχέσεις γίνονται κάποτε ἐμπόδια σ' αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς ζητᾶ ἀπὸ ἐμᾶς. Ὅλοι οἱ ἅγιοι δὲν ἔγιναν γνωστοί, πλούτισαν, ὅμως, ὅλοι τὴν χριστιανικὴ ἐμπειρία καὶ φώτισαν τὸν δρόμο τοῦ ἀγῶνα μας. Ἐπесαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ παραδόθηκαν μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημά Του, γι' αὐτὸ καὶ μπόρεσαν νὰ πετύχουν τὰ ἀκατόρθωτα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ μαρτυρία πίστεως φανερώνει τὴν οὐσιαστικὴ μας σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸ βάθος τῆς χριστιανικῆς μας συνείδησις. Ἄς προσπαθοῦμε νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσουμε καθημερινὰ μὲ τὴν ζωὴ μας καὶ μὲ τὸν ἀγῶνα μας. Ἀμήν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2023
ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. δ΄ 18-23)
18 Ιουνίου 2023

«Δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων»

Οἱ ἄνθρωποι ἀνάλογα μὲ τὸν προσανατολισμὸ τῆς ψυχῆς τους ἀποδέχονται τὸν Χριστὸ ἢ τὸν ἀπορρίπτουν. Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὴ διαφορά εἶναι ἡ διατήρηση τῆς ἄδολης καρδιᾶς, ἐπειδὴ αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὸν Θεὸ «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδιά ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται».

Ἡ καρδιά κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ κέντρο τῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου. Ὁχι βεβαίως ἡ σωματικὴ καρδιά ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ. «Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει ἀγαθὰ, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά... ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδιάς τὸ στόμα λαλεῖ » (Ματθ. ιβ, 35) μᾶς πληροφορεῖ ἡ Γραφή. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς εἶναι τὸ πρῶτο στάδιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κάνει τὴν πνευματικὴ ἐκείνη πορεία ὥστε στὴν θέση τοῦ θυμοῦ νὰ ἐγκατασταθεῖ ἡ ἀγάπη, στὴ θέση τῆς ἐπιθυμίας ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ἀνιδιοτέλεια καὶ στὴ θέση τοῦ ἄκαρπου λογισμοῦ ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἡ μονολόγιστη εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξαν τὰ βιώματα τῶν Ἁγίων κάθε ἐποχῆς.

Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ξεκαθαρίσει στὸ νοῦ του ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πρώτη ἀγάπη. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔπονται. Ἡ καθημερινότητα καὶ ἡ βιοπάλη νὰ μὴν ἀποτελοῦν τὸ κέντρο τῆς ζωῆς καὶ τῶν διαλογισμῶν ἀλλὰ μὲ βᾶση τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ νὰ ἐξηγοῦνται οἱ χαρές, οἱ λύπες, ἡ καθημερινότητα, νὰ ἀντιμετωπίζονται τὰ προβλήματα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ στὸ κέντρο τῆς καρδιᾶς του ἔχει ἰσορροπία καὶ δὲν διακατέχεται ἀπὸ ἄγχος ἢ πανικό. Ἡ ζωὴ του ἔχει σκοπὸ τὴν ἔνωση μὲ

τὸν Θεό. Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση ἡ ζωὴ εἶναι ἄσκοπη καὶ αἰτία δυστυχίας καὶ ἀποπροσανατολισμοῦ. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος βγάλει ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς καρδιάς του τὸν Θεὸ τότε στρέφεται στὰ κτίσματα ἀντὶ στὸν Κτίστη καὶ δὲν βρίσκει λύτρωση στὴν ἀναζήτησή του γιατί ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλασθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ τὸν Θεὸ προκειμένου νὰ ζήσει μὲ τὸν Θεό. Κανένα ὑποκατάστατο δὲν γεμίζει τὸν ἄδειο χῶρο τῆς καρδιάς του καὶ εἶναι δυστυχισμένος. Σήμερα, δισεκατομμύρια ἄνθρωποι βρίσκουν τὴν ἰσορροπία τους μὲ ψυχοφάρμακα, χωρὶς ὅμως στὴν οὐσία νὰ ἐπιλύουν τὸ πρόβλημα τῆς ψυχῆς τους, ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα χημικῆς ἐπεμβάσεως, ἀλλὰ πνευματικῆς καταστάσεως.

Στὴν Εὐαγγελικὴ διήγηση οἱ ἀπλοῖ ψαράδες τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ ἀναγνώρισαν τὸν Κύριο καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Τὸ κριτήριό ἦταν ἡ ἀπλότητα καὶ ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς τους. Τὸ κήρυγμά τους ἦταν ἔκφραση τῆς ἐμπειρίας τους ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδιοσύστασης τοῦ χαρακτῆρα τους. Δὲν ἐκήρυξαν μὲ βάσει τὴν διαλεκτικὴ ἢ ἄλλη μέθοδο ἀπόδειξης ἀλλὰ μὲ βάσει τὴν ἀπλότητα τοῦ νοῦ τους.

Κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο: «οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεὸν ἀλλὰ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας...ὅτι τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Κύριος ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνει» (Α΄ Κορ. α, 21 κ.έ.). Ἄν ὁ Θεὸς προσεγγίζετο γνωστικῶς μόνον, τότε μόνον οἱ ἔξυπνοι αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ τὸν γνώριζαν. Ὅμως ἀποζητᾷ «καρδίαν καθαρὰν καὶ πνεῦμα εὐθές» ἐπειδὴ στὶς καθαρὰς καρδιὰς ζεῖ ὁ Θεός.

Σήμερα ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγίους ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς τους, τὸ ἀποστολικὸ κήρυγμά τους καὶ ἀσφαλῶς ἡ εὐδοκία τοῦ Κυρίου θὰ ἀλιεύσει καὶ πάλι τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴν εὐθεία ὁδὸ τοῦ φωτός, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς.

Ἀμήν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2023

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. στ' 22-33)

25 Ιουνίου 2023

Τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἔχει πολλαπλὰ μηνύματα. Μᾶς καλεῖ νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε μέσα στὸ φῶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης Του πολλὰ μεγέθη τῆς καθημερινότητάς μας. Τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ τὸ ἀσφυκτικὸ ἄγχος ποὺ μᾶς διαπερνᾷ: «μὴ μεριμνᾶτε». Τὴν λαχτᾶρα τῆς ὅποιας ἐπιθυμίας καὶ τὴν πλεονεξία μέσα στὴν ὁποία βυθιζόμαστε: «ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σκοτεινὸν ἔσται», ἐὰν τὸ μάτι σου εἶναι πονηρό, ὅλος σου ὁ λογισμὸς θὰ εἶναι σκοτεινός. Τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὶς συνέπειές του, ποὺ γίνεται μία ἄλλου εἴδους εἰδωλολατρία μέσα στὴν ὁποία παγιδευόμαστε: «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ», δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε καὶ στὸν Θεὸ καὶ στὸν μαμωνᾷ.

Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτά, ὅμως, θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ κάνουμε καὶ μιὰ οἰκολογικὴ ἀνάγνωση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Καὶ αὐτό, γιατί στίς μέρες μας ζοῦμε, μαζὶ μὲ ὅλο τὸν κόσμο, μέσα στὸν φόβο καὶ στὴν «σκιά» ἐνὸς οἰκολογικοῦ θανάτου, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀυξημένη μόλυνση καὶ καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ φράση τοῦ Χριστοῦ: «ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἠχηρὴ διακήρυξη τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Εὐκόλα καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ φύση ὄχι μόνο προέρχεται, ἀλλὰ καὶ κυβερνᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ φροντίδα καὶ ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν φύση εἶναι διαρκής. Ἡ λειτουργία τῶν φυσικῶν νόμων κινεῖται ἀποκλειστικὰ μέσα στὰ πλαίσια τῆς θέλησης, τῆς δύναμης, καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ Θεοῦ. Ὅλα λειτουργοῦν τέλεια, γιατί δημιουργήθηκαν νὰ εἶναι τέλεια. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι κατάμεστη ἀπὸ ἐκφράσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ὠραιότητα, τὴν ἁρμονία καὶ τὴν σκοπιμότητα τῆς φυσικῆς δημιουργίας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης στὴν δημιουργία, ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὴν οἰκολογικὴ ἰσορροπία. Οἱ ὑπέροχες παραβολές Του, ἀλλὰ καί, γενικότερα, ὁ διδακτικὸς Του λόγος, τὶς περισσότερες φορές ἔχουν

ἀφετηρία μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ φυσικὸ περιβάλλον. Ἡ τρικυμία τῆς θάλασσας, οἱ ἄνεμοι, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, τὸ καρπερὸ ἀμπέλι, ἢ ἄκαρπη συκιά εἶναι εἰκόνες ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ. “Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεκινᾷ ὁ Χριστὸς τὴν διδασκαλία Του, γιὰ νὰ προχωρήσει στὰ βαθύτερα πνευματικὰ μηνύματα, μαρτυροῦν τὴν ἀγάπη Του καὶ τὴν ἀνύσταχτη φροντίδα Του γιὰ τὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα δημιουργήματά Του.

Ὁ Χριστὸς, βέβαια, δὲν μᾶς καλεῖ ἀπλὰ νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ θαυμάζουμε τὴν φύση. Ἄλλωστε, «οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα». Ἐκεῖνο τὸ «καταμάθατε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει» μᾶς λέει κάτι ἄλλο πολὺ πιὸ σημαντικό, πού πρέπει νὰ προσέξουμε. Νὰ μάθουμε νὰ μελετᾶμε τὸ ἀνοικτὸ βιβλίο τῆς φύσης καὶ νὰ ἀποκρυπτογραφοῦμε τὰ σήματα πού μᾶς ἐκπέμπει κάθε στιγμή καὶ ὥρα. Κάθε φορὰ πού μολύνουμε τὴν φύση καὶ καταστρέφουμε τὸ περιβάλλον, γκρεμίζουμε τὸ σπίτι πού ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε, γιὰ νὰ ζήσουμε. Ἀμαρτάνουμε, γιὰτὶ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ὑποχρέωση τοῦ ἀνθρώπου στὸν παράδεισο ἦταν τὸ «ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν». Δύο χαρακτηριστικὲς λέξεις πού τονίζουν τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι στὸ περιβάλλον πού ζοῦμε. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει διάφορα περιστατικὰ καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, συμπτώματα καὶ αὐτὰ τοῦ πεσμένου κόσμου μας. Βέβαια, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ εἰκόνες τῆς Ἀποκάλυψης ἀναφέρονται στὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή τῆς γῆς καὶ στὴ συντέλεια τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀπόγνωση τῆς οἰκολογικῆς καταστροφῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς μεταμόρφωσης καὶ ἀνακαίνισης τοῦ κόσμου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ ἐμεῖς, ὡς «σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες», ἐμπλεκόμαστε στὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ κλήση μας καὶ ὁ ἀγώνας μας ἀποβλέπουν στὴν ἀντιμετώπιση κάθε μορφῆς κακοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ οἰκολογικοῦ, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ μορφή ἀμαρτίας (λανθασμένη σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δημιουργία). Γι’ αὐτὸ, ὅσο διαρκεῖ ἡ ἱστορία, ἄς προσπαθοῦμε νὰ μεταβάλλουμε καὶ νὰ μεταμορφώσουμε συνεχῶς τὸ ἀνθρώπινο ἀμαρτωλὸ περιβάλλον μας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπειλούμενο μὲ καταστροφή φυσικὸ περιβάλλον, μέχρι νὰ ἔρθει ὁ Κύριος καὶ νὰ ἀκουσθεῖ ἡ φωνή Του: «Ἴδου καινὰ ποιῶ τὰ πάντα».

Ἀμήν.